

[Kai Moltke.]

også skal have de største boligtilskud. Den lille skønhedsplet vil vi sætte stor pris på at få ændret.

Så er der spørgsmålet med nybyggeriets priser og den ene tredjedel, lejerne selv skal udrede, hvor man tager huslejerelationens tilskud i brug, men som sikkert ikke vil være nok i alle tilfælde. Jeg hilser med glæde det fremskridt, at man her taler om et gradueret, et større tilskud fra statens side, end man har haft det hidtil ved den mekaniske to tredjedele dækning af den margin, der her er tale om.

Når det er sagt, kommer vi til et spørgsmål, som er blevet rejst her. Det drejer sig om fondene og de sociale selskabers nye landsbyggefond. Vi er selvfølgelig ikke imod landsbyggefonden. Vi er ikke imod, at der samles penge sammen til det formål, boligministeren selv proklamerede ved forrige førstebehandling af sagen her i salen: at man bliver i stand til selv at dække tredjeprioriteten. Hvad vi derimod er imod, er det, at man overlader det til en enkelt gruppe af landets lejere, dem, som i deres flertal er mindrebedemlede, alene at dække noget sådant. Og her må man have os undskyldt, her kommer vi med et supplement.

Nu er der snakket så mange gange om fonde, og jeg ved jo, at der fra flere sider i salen også har været talt om en forenkling af administrationen og besparelserne i administrationen, og ser vi nu på, hvordan de sidste års velsignelser er indtruffet, og hvordan de er fordelt, ja, så har vi ikke mindre end 7 fondsdannelser i øjeblikket. Der er grundejerfonden, de 50 pct., som bliver sat til side til fuld forrentning, og i de nye boliglove eventuelt den kommunale fond, som omfatter 75 pct. af huslejestigningen i kommunens ejendomme. Vi har landsbyggefonden med de 70 pct. af provenuet ved lejeforhøjelserne. Videre har vi nu forslaget om den offentlige fond, som man skaber for at løse særlige opgaver som sanering, til opførelsen af visse sociale in-

stitutioner, byggemodning og erhvervelse af grunde. Endelig har vi Danmarks Nationalbanks boligfond, den, som virker bag kulisserne og uden folketingets egentlige daglige kontrol, og hvoraf der i løbet af 1964 blev ydet 1,2 milliard kr. til obligationsopkøb, i 1965 1,4 milliard kr., og hvor man foreløbig er oppe omkring de 850 millioner kr. for i år, alt sammen opkøb, som i alle tilfælde er delvis dækket gennem regeringskasseoverskud. I november måned blev alene indkøbt for 4 millioner kr. daglig. Er der noget mærkeligt i, at vi rejser spørgsmålet om, at hele dette sammenflikkede apparat forenkles, for vi må jo øge rentesikringsfonden årligt på budgetterne, for man ved jo, at der er tale om stigende udgifter. Og man kan jo nævne en hel række andre ting.

Vort standpunkt er kort og skulle være forståeligt: vi ønsker ophør af denne splitelse af de midler, der sættes ind, for at bringe orden i det kaos, der hersker i boligbyggeriet i øjeblikket. Vi ønsker en forenkling, en koncentration og en effektivitet med hensyn til de mange midler, der nu spildes. Det er derfor, at mit parti foreslår, at man forenkler tingene ved oven på landsbyggefonden at lægge en række offentlige tilskud, som gør den effektiv, som gør den slagkraftig, og som berører den det værste af alt, dette, at der kun ydes af de dårligst stillede i vort samfund.

Else-Merete Ross: Må jeg have lov at begynde med en bemærkning til hr. Axel Ivan Pedersen, som beklagede, at man fra radikal side under valget havde vendt sig imod boligforliget. Alle fire forligspartier var enige om, at det var et kompromis, vi nåede frem til, ikke det ideelle. Det er det samme, som Radikal Ungdom har udtrykt i en pjece, således som hr. Hilmar Baunsgaard oplyste til hr. Aksel Larsen forleden dag. Hvad der i denne pjece skrives om boligforliget, står på denne halve side — jeg vil gerne bede hr. Axel Ivan Pedersen lige kaste et blik